

*Заєць Г. В.,**orcid.org/0000-0001-5318-5780**кандидат філологічних наук,**доцент кафедри прикладної лінгвістики**Національного університету «Одеська юридична академія»**Токар Н.,**orcid.org/0000-0002-3872-8289**старший викладач кафедри української філології та журналістики
Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля*

ЖАНРОВА СВОЄРІДНІСТЬ ПРОЗИ ВОЛОДИМИРА ЯРОШЕНКА

Анотація. Мета пропонованого дослідження полягає у визначенні жанрової своєрідності прози письменника. У процесі дослідження застосовувалися елементи герменевтичного, біографічного та психологічного. Герменевтика передбачає розуміння твору як структури з певним смислом, тобто як смислової єдності, що має генеративну функцію смислотворення. Герменевтика скерована насамперед на інтерпретацію та розуміння тексту сакрального, а вже потім – тексту взагалі. Серед розмаїття методологічних підходів вивчення тексту герменевтичний підхід передбачає розкриття смислів тексту, а отже, й розуміння тексту. У герменевтиці текст сприймається як багатошаровий, а у процесі розуміння й інтерпретації важливим є його розкриття у часі. Герменевтичний підхід зважає на рецептивний характер читацького процесу й інтенціональність свідомості автора. Біографічний і психологічний методи застосовувалися для розгляду біографії та особистості письменника як визначального чинника розуміння поезики у прозовій спадщині В. Ярошенка.

Результати. За підсумками проведеного дослідження проаналізовано основні жанрові категорії прозових творів митця. Увагу зацікавлено на тому, що письменник працював у контексті традиційних епічних (повість, оповідання) форм, а також експериментував зі сполученням різних жанрових елементів і новаторства в галузі форми (повість «Гробовище» з вставною новелою й оповідання «Ордер № 712099» з характерними рисами роману). У статті на основі епічного доробку досліджено різножанрову художню спадщину письменника (мала проза, повість).

Висновки. Художня парадигма малої прози письменника (збірка оповідань «Кримінальна хроніка», 1927) визначається домінуванням жанрових ознак оповідання: невеликий обсяг, нерозгалужений, однолінійний сюжет, деталізація, описовість, мінімум персонажів, збереження композиційної структури. Зважаючи на проблематику та специфіку змісту оповідань В. Ярошенка, за жанровими різновидами виділяємо соціально-побутові та соціально-психологічні оповідання.

У різножанровій спадщині В. Ярошенка відображена епоха перших десятиліть минулого століття з її проблемами, вадами та протиріччями. Більшості його творам властиве актуальне звучання через здійснений аналіз тогочасного суспільного життя. Становлення творчої манери В. Ярошенка як прозаїка відбулося репрезентацією своєрідної манери художнього письма для української прози першої третини ХХ ст.

Ключові слова: епіка, жанр, поезика, стилізація, форма.

Упродовж багатьох років не втрачає своєї актуальності проблема категорії жанру як ключової у вибудовуванні літературної теорії загалом (розмежування жанрів, класифікація творів і виявлення в них спільних жанрових ознак), а її осмислення оформилося в окремий розділ теорії літератури – генологію / генерику / жанрологію [1, с. 393].

Зважаючи на те, що саме жанр є тією ланкою, котра пов'язує твори літератури з літературним світом загалом, Цветан Тодоров зазначає: «По-перше, не варто забувати, що літературний текст має властивості, загальні з множиною літературних текстів чи з однією з його підмножинностей (що й називається жанром). Нині важко собі уявити, як можна захищати тезу, що все у творі індивідуальне, усе в ньому – неповторний результат натхненної творчості, жодним чином не пов'язаний із попередніми творами. По-друге, текст – це не лише результат задалегідь даної комбінаторики (комбінаторики віртуальних якостей літератури), а й результат трансформації цієї комбінаторики» [2, с. 10]. Відповідно, літературознавчий аналіз доцільно здійснювати у двох напрямках: від твору до літератури (жанру) і від літератури (жанру) до твору: «Будь-який опис тексту, з тієї причини, що він складається зі слів, є опис жанру» [2, с. 10].

На думку Олександра Білецького, жанри не є продуктом особистого винахідництва, вони створюються в загальному процесі «колективними зусиллями багатьох письменників». Кожен жанр літератури в його історії є не чимсь постійним, а чимсь таким, що безнастанно змінюється: «процес становлення жанрів визначається тими самими факторами, що й процес виникнення стилю, всередині якого виникає й існує даний жанр» [3, с. 150].

В історії української літератури обмаль інформації про прозу В. Ярошенка, попри актуальність проблематики прозових творів, різножанровість та оригінальність авторського вираження. Літературно-критичні матеріали представлені досить фрагментарно, проза письменника не були об'єктом окремого вивчення, що зумовило необхідність дослідження й обґрунтування її природи та своєрідності.

Поряд із поезією, очевидним художнім внеском у надбання українського художнього слова 1920–30-х рр. став прозовий доробок В. Ярошенка. У творчості письменника 1923–1925 роки були переломними, він пише багато і в різних жанрах. Окремі оповідання були надруковані в газеті «Більшовик» (1924), уривок роману «За вугілля, за нафту, за метал»

з'явився в журналі «Глобус» (1924), три розділи роману «Вертеп брехунів» вийшли друком у журналі «Життя й революція» (1929). Окрема група сатирично-гумористичних творів: поеми «Екало», «Поема про рака», «Царинник мина з України» не була опублікована. У газеті «Більшовик» від 28 листопада 1924 року є повідомлення про роботу В. Ярошенка над книгою «Вилами по...», над твором про інтелігенцію. Однак, значна частина прозового доробку письменника до нас не дійшла.

Епічна спадщина В. Ярошенка складається з творів різних жанрів: мала проза, повість, уривки з роману.

Характерні особливості малої прози митця

Період творчості В. Ярошенка під час його перебування в складі київського літературного об'єднання «Ланка»-МАРС припадає на активний період розвитку малої епічної форми в українській літературі. Це кінець 20-х – початок 30-х років ХХ століття. Особливості малої прози письменника цього періоду (збірка оповідань «Кримінальна хроніка», 1927) визначаються домінуванням жанрових ознак оповідання: невеликий обсяг, нерозгалужений, однолінійний сюжет, деталізація, описовість, мінімум персонажів, збереження композиційної структури.

Розповсюдженою жанровою формою малої прози В. Ярошенка є твори відкритої форми (за І. Денисюком), де порушено психологічні та філософські питання, а епізоди людського існування представлені в їхній суперечності, складності та взаємовідносинах: «Кому треба квартирі», «Ордер № 712099», «Безнадійний оптиміст», «З уповноважень Головриби», що демонструють проблеми тогочасного життя. Характерною рисою оповідань письменника є художня правда та простота, драматизм життя, увага до людської долі, психологічне спрямування. Зважаючи на проблематику та специфіку змісту оповідань В. Ярошенка, за жанровими різновидами виділяємо соціально-побутові та соціально-психологічні оповідання.

Жанровим різновидом соціально-психологічного оповідання з пригодницькою фабулою є твір «Кому треба квартирі» про нещасливу долю жінки-проститутки та її «прохололе дитя», яке лежить без ознак життя в квартирі під рядном уже другий день. У творі, попри вагомості особливості чи події, авторська увага зосереджена ще й на подробицях буденного існування, що наче раптово влучили в поле зору оповідача. Ці подробиці приховують суттєвий художній задум – усвідомити драматизм життя тих часів, що зображений на прикладі долі окремої людини. Наприклад, вживання алкоголю для тимчасового зменшення емоційної напруги, притуплення почуття та полегшення страждань, причиною чого є байдужість оточення (винятком є небайдужий головний герой) до жінки та її «прохололої дитини», безгрошів'я, невлаштоване життя та безпорадність: «Жінка прокидалась поволі. Ворухнулась рука, язик промимрив щось невиразне, і мене знову обдало алкоголевим духом» [4, с. 10]. У творі майстерність митця виявляється у несподіваній, неочікуваній розв'язці, що доповнена влучною психологічною деталізацією портрету.

Для всієї малої епіки В. Ярошенка характерним є відтворення якоїсь однієї, знакової ситуації в житті героя, яка викликає незвичайні почуття. Сюжет стає внутрішнім. Письменник переміщується від поетики опису до поетики показу хвилювань.

Жанр оповідання-спогаду представлений твором з оксюморонною назвою «Безнадійний оптиміст». Письмове судове свідчення рахівника з тресту, який «розпустив казенні гроші» складає сюжет оповідання. Залучені автором анекдот, записки

героя-оповідача з рахівником тресту, судовий документ сприяють зосередити увагу читача. Концепція світу та людини зосереджена навколо рахівника з тресту, який через «підлу, паскудну, жадібну до грошей жінку» розтратив казенні гроші у ресторані, а після «гучної вечірки» прокинувся на березі Дніпра: «Ми ще поїхали кудись автомобілем, десь мене зсаджували, <...> десь ми ще пили <...>. Потім я нічого не пам'ятаю аж до того моменту, коли прокинувся на світанку по той бік Дніпра майже голий на пляжі» [4, с. 34]. Не всі висновки, зроблені рахівником, збігаються з позицією героя-оповідача, який шукав відповідь на одне з питань: «І в голові <...> думки снувались настирливими павутинками, і одна думка про нього: невже-ж він і досі певен, цей нещасний рахівник із тресту, що гидка історія з ним, це історія з корінним киянином, а не корінним обивателем, з корінною, нікчемною людиною, і що тут якусь роллю відіграє те, про що він колись торочив мені?» [4, с. 35]. Таким чином бачимо, що В. Ярошенка, як і багатьох інших письменників (Б. Антоненка-Давидовича, В. Підмогильного, О. Слісаренка) цікавить доля та внутрішній світ звичайної пересічної людини.

Поєднання жанрових форм

Під час дослідження прози кінця ХІХ – початку ХХ ст., І. Денисюк відзначив, що «відбувається дифузія літературних родів і жанрів – лірика затоплює прозу. Драма братається з новелою, оповідання з нарисом чи новелою, а то й з повістю. Толерується крайня «верлібність», фрагментарність прози. Виникають різні форми «новелістичного нарису». Йде безнастанна трансформація жанрів малої прози – взаємопроникнення і їх взаємонакладання, процвітає розмитість форм і барв. Стиль набуває музичності й збагачується «кольоровими» тропами» [5, с. 266].

Мала проза 1920-х років часто зазнавала стилізації під більш великі форми, що слугувало до візуального та графічного оформлення подібно до роману. При дослідженні жанрових модифікацій малих епічних форм, С. Ленська вперше звернула увагу на те, що «романізація» малої епічної форми представлена у творах В. Ярошенка. «Варіант «наслідування» малою прозою жанрової структури роману полягає у моделюванні діалогу автора / наратора з уявним читачем, застосування прийому псевдо початку» [6, с. 114].

Таким оповіданням є твір «Ордер № 712099», що включає декілька особливостей романної форми: членування тексту на п'ять фрагментів; пряма мова персонажів у формі діалогів і полілогів; неодноразове відтягування початку розвитку сюжетної лінії: «Я покепкував трохи з читача, пообіцявши, що “з цього, власне, й починається оповідання”, в той час, як воно почалося з того дня, коли на трьох робфаківців – Митьку, Ваську й Герваську залишилося в “касі”, тобто у кишені у Герваськи, 2,5 карбованця срібла, строком на 5 днів» [4, с. 17].

У грі з реалістичною традицією, що визначала моделювання правдоподібності через акумулювання фактографічних деталей, на рівні мовної організації тексту, в репліках юнаків втілюється іронічний засіб художності (за В. Тюпою). Заголовок оповідання «вказує на нових мешканців кімнати – трьох робітфаківців, які придумали оригінальний спосіб видурити гроші у помбуха: Митька, переодягнувшись у жіноче вбрання, грав роль повії, привів «клієнта» в кімнату, де на нього накинута двоє «розгніваних братів». На «відступні» від переляканого ловеласа хлопці безбідно прожили кілька днів» [6, с. 115].

Характерний для естетики бароко прийом трагедії, відтворює свою первісну функцію – розкриває кмітливість і винахідливість юнаків. «Гумористичні деталі інтер'єру, влучні мовні самохарактеристики персонажів є вдалим, авторські коментарі вибудовують переконливий образ «всезнаючого» автора. Але розв'язка виглядає слабшою за основну частину: Митька йде на побачення з дівчиною, з якою має намір одружитися з розрахунку» [6, с. 115].

У кінці 20-х років від малої прози: соціально-побутових та соціально-психологічних оповідань, В. Ярошенко перейшов до повісті. Прагнення митців стисло відобразити епічні простори життя та мікросвіт особистості призвели, на думку В. Фащенко, до змішування жанрових форм. Типовим зразком авантюрно-пригодницької повісті є твір «Гробовище» (1928), де автор експериментує з композицією, використовуючи прийом «історія в історії» [5, с. 200].

У дослідженнях О. Бровко такий прийом визначає вставною новелою: «Ця вставна історія має всі ознаки новели: гостроту сюжетобудування, чітко окреслену композицію, завершеність лексичної форми, незвичайну розв'язку, яка цілком відповідає основному критерію новелістичної майстерності» [7, с. 49], сформульованому М. Йогансенем: «Навіть коли це не абстрактна думка, а спостережений автором чи на собі, чи на знайомих людях конкретний випадок – треба його розробити структурно. Щоб дати враження закінченості, треба насамперед винайти кінець, розв'язку» [8, с. 31].

Події повісті відбуваються у селі Зарічка, містичні розповіді про цвинтар якого викликають у курсанта із Кубані Петра Гері надзвичайну зацікавленість. Уже на початку твору формується відчуття загадковості й таємничості через опис місцевості: «Щоб побувати на селі, треба кружляти аж над містком, додаючи добрих верстов зо три кроку, бо човнів для переїзду нема, через те, що річка обміліла вкрай і світить жовтим піщаним дном, як захарчована шкапа ребрами. Трохи вище, праворуч нагорі за парком, залягло старе гробовище й через це гробовище, горою, до села ходи не більше, як на десять хвилин. Але ... заросла й та стежина, що нею ходили селяни з Зарічки до міста. <...> гробовище – знову “лякає”. Завидна – один другий із сміливіших ще проскочить, але по заході – нехай-но одважиться котрий!» [9, с. 5].

Насамперед «романтичні деталі постають у тексті кризь призму іронічності, зокрема асоціації напису на вході до склепу з гаслом у кабінеті завідувача клубу. Проте упродовж розвитку дії містичні картини надають основному тексту ознак готичної новели. Оповідач постає тим персонажем, який вводить у причинно-наслідкову структуру повісті інформацію, не загмарену власним досвідом», – зазначає О. Бровко [7, с. 49].

У другому розділі сюжет вставної історії представлено через розповідь сільської вчительки Варвари Михайлівни про залицяння «ласого до жінок» пана Дайнеки до покоївки Мотрі, яка у «нерівній боротьбі» з паном залишилася без середнього пальця на правій руці, прокляття пана Мотрею та пророцтво на цвинтарі старого Дайнеки: «Кажеш палець так і не виріс. Але нічого... За те ще на землі буде тобі заплава... Дасть бог, уродиться в тебе безпалої та не з п'яту, а з шістьою пальцями...» [9, с. 28].

Час від часу розповідь Варвари Михайлівни про історію Мотрі та її «шостипалої» дитини переривається через запитання Петра Гері: «– Але я не розумію, при чім-же тут гробо-

вище, що всі його так жахаються? – потиснув у темноті плечима Геря. – При чім? – перепитала вчителька. – А при тім, що на гробовище навіщував Дайнека Мотрі й віщування його справились. Проте, слухайте далі, я-ж ще й половини не розповіла того, про що обіцяла розповісти» [9, с. 30].

У цій стилізованій під український фольклор розповіді, на думку В. Дмитренко, особливо чітко проступають готичні мотиви. Натяки на містичність цвинтаря та нещасливу долю діда «посилюють напруження сюжету, готуючи читача до сприйняття історії – ключа до розгадки таємниці. Вона кристалізується в загадкових тінях біля склепу, в оніричних візіях-мареннях, що межують із реальністю, ореол таємничості огортає діда з моменту зустрічі з ним Гері, загадковим здається як зникнення самого Петра, так і слабо окреслений мотив двійника, що сприяє проєкції структури причинно-наслідкових зв'язків на внутрішні текстові взаємини, зокрема розгортання мотивів божевілля та юродства», – зазначає О. Бровко [7, с. 49].

Декілька разів у творі автор наголошує, що «Герю не цікавили жодні «вчительшині» міркування. Взагалі вона йому нічим не подобалася, крім одного – уміння оповідати. Вона оповідала так, ніби все це відбувалося коли не з нею, то принаймні на її очах. Мова її нехитра рідко порушувалася сухим книжним словом або крученим реченням» [9, с. 33], акцентуючи увагу на важливості накопичених знань учительки для отримання інформації, що викликала надзвичайну зацікавленість у Петра Гері.

Характерною особливістю українського літературного процесу 20–30-х років минулого століття є широка розробка тем і мотивів, які раніше були майже відсутні у творах вітчизняних письменників. Це пригодницькі, детективні, авантюрні сюжети, захоплення екзотикою африканських, американських чи інших теренів, морськими подорожами тощо. Повість «Гробовище» В. Ярошенка «викликає асоціації з творами М. Гоголя циклу «Вечори на хуторі поблизу Диканьки» («Ніч перед Різдом», «Майська ніч», «Вечір проти Івана Купала» та ін.), – наголошує В. Дмитренко [10, с. 12]. Однією з причин наближення до гоголівської тональності науковець убачає у прагненні «розкрити істотні риси національного характеру українського народу, показати його незнищений дух, адже феномен гоголівського стилю відкрив перед читачами чарівний світ українського фольклору, гумор, сатиру та української традиції мислення» [10, с. 12].

В. Дмитренко зазначає: «Незвичінність тла, на якому розгортаються неординарні події пов'язані з перебуванням на «гробовищі» таємної спілки, члени якої збираються в хаті Макара Горбатого, викраденням курсанта кавалерійських курсів Петра Гері, допомога йому Гафійки, доньки Горбатого» [11, с. 121].

На думку Л. Кулакевич, повість «Гробовище» є найбільш яскравим репрезентантом української готичної прози 20–30-х років ХХ століття (Кулакевич, 2020).

Дослідниця переконана, що прекурсором української готичної прози став насамперед багатий на жаскі перекази і легенди український фольклор, де тема кладовищ і покійників є чи не найпопулярнішою. Практично кожен регіон має свої перекази про знатних упирів і блукаючих покійників, як, наприклад, оповіді про чернігівського полковника та Генерального обозного Василя Дуніна-Борковського (1640–?), якого прозвали українським графом Дракулою (Кулакевич, 2020). Гробовище з родинним склепом Дейнек наділено атрибутами середньовічного замку: воно має огорожу із зачиненими воротами, на його

території проживає потворний сторож з донькою-красунею. Навколо таємничого цвинтаря і розбудовується сюжет повісті: курсант Петро Геря під впливом містичного жаху селян перед «проклятим» гробовищем («Глибоко в мозку гвіздком засіло гробовище. Безпосереднього Герю воно інтригувало, хвилювало й цікавило» [9, с. 16], вирушає туди і знайомиться з привабливою дівчиною. Традиційний для готичної літератури саспенс нагнітається через мотив попередження, підкріплений різкою зміною настрою дівчини [9, с. 52] несподіваною появою зі склепу чорного чоловіка, згодом увиразнюється криком дівчини і неоднозначною поведінкою її потворного батька. Типова для готичного роману ситуація переживання жаху і неможливістю втекти від загрози обігрується в повісті через прийом сну Петра: «Він увесь напружується, воліє допомогти, – й не може. Ноги мов, прикипіли до місця... не рухаються й на міліметр. Відчай... жах... кінець! <...> Геря хоче крикнути й не може.. а ноги, як чужі мертві колоди, приставлені до його напруженого тіла, не відчувають усього жаху, всього відчаю, – стоять...» [9, с. 57].

Л. Кулакевич наголошує, осмішування готичної поетики в «Гробовищі» виявляється насамперед на рівні моделювання образу Петра Геря. Традиційний для готичної літератури лицарський статус героя трансформовано у статус курсанта кавкурсів, на яких кавалеристи «ходять пішака, як баби з молоком до торгу» [9, с. 8]. Іронія особливо виокремлюється в ситуації знайомства Петра з Гафійкою, його фантазіях про побачення з нею, снах, де через використання елементів сільського дискурсу (хлопець походив із кубанських селян) романтичні ситуації набувають комічного звучання (як-от «<...> з склепу визира гробовщикова донька, хитро підморгує йому лівою високою бровою й манить до себе пальцем» [9, с. 56]).

Отже, епічна спадщина В. Ярошенка гармонійно вписується в український модерн 20-х років ХХ ст. з його винятковою увагою до людської особистості, осягненням природи людини крізь призму різних життєвих обставин і ситуацій, занурення в найпотемніші порухи її свідомості та підсвідомості. Більшості його творам властиве актуальне звучання через здійснений аналіз тогочасного суспільного життя. Становлення творчої манери В. Ярошенка як прозаїка відбулося репрезентацією своєрідної манери художнього письма для української прози першої третини ХХ століття. Повість «Гробовище» є найбільш яскраво репрезентує українську готичну прозу 20–30-х років минулого століття.

Література:

1. Будний В., Ільницький М. Порівняльне літературознавство. Київ : Києво-могилянська академія, 2008. 430 с.
2. Томашевський, Б. (1999). Теорія літератури. Поетика.
3. Білецький, О. (1935). «Жіль Блаз» і буржуазний реалістичний роман. Червоний шлях.
4. Ярошенко В. Кримінальна хроніка. Київ : Маса, 1927. 62 с.
5. Денисюк І. Розвиток української малої прози ХІХ – поч. ХХ ст.: монографія. Київ : Вища школа, 1981. 214 с.
6. Ленська С. Українська мала проза 1920–1960-х років: на перетині жанру і стилю : монографія. Полтава : ПолтНТУ, 2014. 656 с.
7. Бровко О. Особливості вставних новел в українській прозі другої половини 20-х – початку 30-х років ХХ століття. Наук. зап. НаУ-КМА. Сер. Філол. науки. 2009. Т. 98. С. 47–52.

8. Йогансен М. Як будується оповідання: Аналіза прозових зразків. Харків : Книгоспілка, 1928. 145 с.
9. Ярошенко В. Гробовище. Київ : Держлітвидав Укр., 1928. 136 с.
10. Дмитренко В. Творчість митців об'єднання «Ланка»-МАРС у літературному процесі першої третини ХХ століття: аспекти перцепції та реценції [Текст] : автореф. дис. ... д-ра філол. наук : 10.01.01. Київ. нац. ун-т ім. Т.Шевченка. Київ, 2009. 33 с.
11. Дмитренко В. Творчість митців об'єднання «Ланка»-МАРС у літературному процесі першої третини ХХ століття: аспекти перцепції та реценції [Текст] : дис. ... д-ра філол. наук : 10.01.01. Луган. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. Луганськ, 2009. 403 с.
12. Заєць Г. Творчість Володимира Ярошенка: проблематика, поетика: дис. на здоб. наук. ступеня канд. філол. наук : 10.01.01. Харків, 2018. 190 с.

Zaiets H., Tokar N. Genre originality of Vladimir Yaroshenko's prose

Summary. The purpose of the proposed study is to determine the genre originality of the writer's prose. Elements of the following methods were used in the research process: hermeneutic, biographical and psychological. Hermeneutics involves understanding the work as a structure with a certain meaning, ie as a semantic unity that has a generative function of meaning-making. Hermeneutics is aimed primarily at the interpretation and understanding of the sacred text, and only then – the text in general. Among the variety of methodological approaches to the study of the text, the hermeneutic approach involves the disclosure of the meanings of the text, and hence the understanding of the text. In hermeneutics, the text is perceived as multilayered, and in the process of understanding and interpretation it is important to reveal it in time. The hermeneutic approach takes into account the receptive nature of the reading process and the intentionality of the author's consciousness.

Biographical and psychological methods were used to consider the biography and personality of the writer as a determining factor in understanding the poetics in the prose heritage of V. Yaroshenko.

Results. Based on the results of the study, the main genre categories of the artist's prose works were analyzed. Emphasis is placed on the fact that the writer worked in the context of traditional epic (stories, short stories), and also experimented with a combination of different genre elements and innovations in the field of form (the story "Graveyard" with an insert and short story "Order № 712099" with characteristic features novel). The article explores the writer's diverse artistic heritage (short prose, short story) on the basis of epic works.

Conclusions. The artistic paradigm of the writer's short prose (collection of short stories «Criminal Chronicle», 1927) is determined by the dominance of genre features of the story: small volume, unbranched, one-line plot, detail, descriptiveness, minimum characters, preservation of compositional structure. Taking into account the problems and specifics of the content of V. Yaroshenko's stories, we distinguish socio-domestic and socio-psychological stories by genre varieties.

Yaroshenko's multi-genre heritage reflects the epoch of the first decades of the last century with its problems, flaws and contradictions. Most of his works have a topical sound through the analysis of contemporary social life. The formation of V. Yaroshenko's creative style as a prose writer was a representation of a peculiar style of artistic writing for Ukrainian prose of the first third of the twentieth century.

Key words: epic, genre, poetics, stylization, form.